

8

Katalog AOJP

ARCHIV OTCE JAROSLAVA POPELKY, S.J.

Ú N O R 1991

VĚNCESLAV ČERNÝ

SVATÍ CYRIL A METODĚJ

14. ÚNOR - SVÁTEK SV. CYRILA A METODĚJE

O. J. Popelka, S.J.

/psáno 1971/.

DĚDICTVÍ OTCŮ

Kdo byl jednou svědkem velehradských poutí, které byly slavné zvláště za dob unionistických sjezdů, tomu svátek sv. Cyrila a Metoděje probudí v duši slavnostní vzpomínky, a naplní ho pocity radosti i vděčnosti.

Pod těmito dojmy, kterými na nás působí cyrilometodějské slavnosti, mohli bychom se domnívat, že misijnářská činnost svatých věrozvěstů mezi našimi předky byla naplněna úspěchem, všeobecnou přízní a vděčným uznáním.

K tomuto závěru napomáhají i slova velehradských písní, v nichž zpíváme, že "získali láskou Kristu národ celý..."

Svědectví dějin však ukazuje, že i jejich apoštolát byl poznamenán mnohými trny, utrpením a překážkami.

Ty byly také zárukou, že jejich požehnané dílo, - jejich dědictví - přežilo rozpad říší, nepřítelny doby a ďábelské úklady.

Jejich mnohostranná práce vzbuzuje náš obdiv a vděčnost. Jak rozsáhlé bylo jenom jejich působišťe, které zahrnovalo území několika vládců! Kolik času, únavy a úsilí vyžadovaly jenom jejich apoštolské cesty! Psát a překládat bylo v té době mnohem obtížnější než dnes, a přece neváhali přeložit bibli a liturgii do řeči, pro kterou museli vynalézt i písmo!

Pomluvy, udávání, pronásledování, ba i věznění, byly jejich údělem. Cyril umírá daleko od svého misijního pole, ale s prosbou se obrací na svého bratra Metoděje, aby neopouštěl svěřené stádo, a započaté dílo, i když vyžaduje tolik námahy a utrpení. -

ČTENÍ Z KNIHY

GENESIS - OSUDY NOEMOVY - 9, 8.-13.

"BŮH PRAVIL K NOEMOVI A K SYNŮM, KTERÍ S NÍM BYLI, TAKÉ TOTO: HLE, JÁ UZAVRU S VÁMI A S POTOMSTVEM VAŠÍM SMLOVU, V NÍŽ ZAHRNUT JEST I KAŽDÝ ŽIVOČICH, KTERÝ JEST S VÁMI - JAK Z PTACTVA, TAK Z DOMÁČÍHO ZVÍŘECTVA, A ZE VŠÍ ZVĚŘE POLNÍ, KTERÁ VYŠLA Z ARCHY - KTERÝ JEST VŮBEC V POZEMSKÉ ZVÍŘENĚ. UZAVRU S VÁMI SMLOVU, ŽE NIKDY JIŽ NEBUDE VYHUBENO VEŠKERO ŽIVOČIŠTVO VODAMI POTOPY, PONĚVADŽ NEBUDE BUDOUCNĚ POTOPA PUSTOŠÍCÍ ZEMI. A BŮH POKRAČOVAL: TOTO BUDE ZNAMENÍ ÚMLUVY, KTEROU UZAVÍRÁM S VÁMI PRO VŠECHNA BUDOUcí POKOLENÍ A KTERÁ SE TÝKÁ VŠECH ŽIVOČICHŮ, KTERÍ JSOU S VÁMI: SVOJI DUHU V OBLACÍCH USTANOVUJI, BY BYLA ZNAMENÍM SMLUVY UZAVŘENÉ MEZI MNOU A ZEMÍ."

ROBERT V. CARO, S.J., is an associate professor of English at Loyola-Marymount University, Los Angeles, Calif.

By ROBERT V. CARO

WHILE VISITING Czechoslovakia last summer, two priest friends and I found ourselves in Prague at the Jesuit Community Residence in Jecna Street on the Vigil of the Assumption, Aug. 14. That evening, in the adjacent 17th-century Ignatius Church, Richard Cemus, S.J., a member of the Czech Province ordained two years ago in Rome (where he is completing doctoral studies at the Oriental Institute), would at last do what most new priests do in the days immediately following ordination: celebrate a Mass of Thanksgiving in his hometown and offer his priestly blessing to family and friends. It was obviously a significant event for the Jesuit community, and we were delighted with their invitation to participate. Not only would the Mass be Father Cemus's celebration, impossible in Prague two years ago or even a year ago; it would also be a symbolic celebration—so it seemed to us—of the Czech Jesuits' emergence from their underground existence of the past 40 years.

When the Communists came to power in Czechoslovakia in 1948, a systematic liquidation of the church began. Bishops were the first target in a clear move to sever the link between Rome and Czech Catholics. Churches that were allowed to remain open came under state control, and the priests who served them became Government employees. Indeed, by 1989, with the Vatican prohibited from making new episcopal appointments, only three diocesan bishops remained in their sees.

After the bishops, religious orders were the next target for dissolution. It was not uncommon in the early days for the state to place commissars in religious houses to monitor letters, calls and visitors. In February 1950 the secret police invaded the Jesuit house in Jecna Street and, in the very room where we heard the story told last summer, arrested members of the community, accusing them of treason, i.e., of spying for the Vatican. Ten Jesuits, including the provincial, were detained in the sweep, tried and given stiff sentences. Altogether, from 1950 to 1989, 72 Jesuits in Bohemia and Moravia were sentenced by the courts and cumulatively spent 498 years in jail. In addition, another 169 members of the province (out of a total membership of 215 in 1950) were rounded up, sent with groups of Franciscans to an internment center in Bohosudov and put to work in factories.

Once imprisoned as Vatican spies, Czech Jesuits are free again—and discovering that the 'struggle against atheism' isn't what it used to be.

New Beginnings for Czech Jesuits

IN MOST CASES, imprisoned Jesuits were freed during the Prague Spring of 1968, after Czechoslovakia's highest court recognized the Order's right to exist. But in August of that year came the Soviets with their tanks to suppress "socialism with a human face." The net result for the Society of Jesus and other religious orders was increased Government harassment, which effectively prevented them from owning property or openly accepting novices. It also prevented their members from living in common or otherwise identifying themselves as religious.

In spite of these difficulties, the Czech Jesuits, who had already survived imprisonment and forced labor, continued to persevere. "As punished, and yet not killed" (2 Cor. 6:9), they remained faithful to their vocation; they quietly received a new provincial in 1971, Jan Pavlik, S.J., who continues to serve in that office after 19 years, and they even found ways of secretly accepting recruits into the companionship of the Society.

Two of these recruits who secretly joined the Czech Province during the underground years are Josef Blaha, S.J., 28 years old, and Frantisek Lizna, S.J., 48 years old. Since both men speak English, I was able to converse with them and enjoy their hospitality one evening in the quarters that they had improvised into a small Jesuit residence in the city of Brno. Father Lizna had experienced his own faith conversion and first learned of the Jesuits while imprisoned as a political dissident. Father Blaha, who had not previously heard of religious orders, learned of their existence while studying in a state-approved diocesan seminary. Intrigued, he made further inquiries, found Jesuit spirituality congenial and, without the knowledge of seminary officials, quietly became a novice. Both men told me of making the 30-day retreat, prescribed for Jesuit novices and central to every Jesuit's training, under the guise of a long summer hike. Myths and legends of Jesuit deception abound, but probably never before had a novice director assumed the role of a putative hiking guide.

On the night of our visit in mid-August, Father Blaha and Father Lizna had only recently arrived in Brno. The following day they would sign documents returning to the pastoral care of the Society of Jesus the Church of Mary's Assumption, from which the Jesuits had been absent, not only during the past 40 years, but since the suppression of the Order in 1773.

The formal installation of the new pastoral team was set for Sunday, Aug. 26, the anniversary of the death of Martin Shreda, S.J., hero of the religious wars with Sweden in the 17th century and consequently remembered as a great Catholic defender of Brno. The significance of the date was not lost on the two new pastors. Even while eschewing the violence of past conflicts, they nonetheless define their own ministry in the militant terms of the church's fight against atheism. What they perceive as the decadence of the first world (runaway consumerism, pornography, drugs, etc.) is no less an enemy than the more explicit Marxist atheism of the second world. They fear that their country, in its gradual opening to the West, is caught between the two.

Even if this seems to an observer from the United States somewhat defensive, it is understandable in light of historical circumstances, including the siege mentality induced in members of a religious group driven underground. I was, no doubt, looking to Father Blaha and Father Lizna to define their ministry in familiar terms of faith and justice, which they did not do. Yet when I reflected on the full range of pastoral work (not just parochial duties) they envisioned for themselves—Father Blaha working with the elderly and youth groups throughout the city, and Father Lizna ministering to prisoners and the mentally

handicapped—I sensed that “the struggle against atheism” and “the faith that does justice” are simply different hermeneutics for understanding similar apostolic realities.

At the beginning of the summer, in the first year of their new freedom, the Czech Jesuits found themselves with 115 members—86 priests, 12 brothers, 10 scholastics, 7 novices—and the hope of 10 or more recruits entering the newly organized novitiate later in the year. These are impressive, hopeful figures, reflecting the courage and dedication of men whose lives have already been proved by patient endurance as well as the youth and enthusiasm of those whose life-work is still before them. The Czech Province and the people it serves have reason to rejoice. A large crowd filled Prague’s Ignatius Church for Father Cemus’s Mass of Thanksgiving on Aug. 14.

Unlike those of his generation who became Jesuits in secret, Richard Cemus entered the Order abroad and thus enjoyed the advantages of a more normal course of Jesuit training. Now nearing the end of his doctoral studies, and preparing to join the permanent faculty of the Oriental Institute, he has become a gifted linguist (fluent in at least English, Italian, German and Czech); an eloquent preacher, and a careful observer, from the perspective of a rich historical background, of the religio-political scene

in Czechoslovakia. These qualities were present in abundance at Father Cemus’s Mass of Thanksgiving and help to account for the fact that it was an extraordinarily moving and memorable occasion.

Flanked at the altar by the provincial and local superior, Father Cemus was joined by a cross-section of the province. Among the many concelebrants were the now aged František Mikulasek, S.J., survivor of a nine-year prison sentence in the 1950’s, and the very youthful Vladimir Malek, S.J., one of the most recently ordained of those who secretly became Jesuits during the days of oppression.

Father Cemus’s family—parents, sisters, brothers, nieces, nephews—filled the front pews. Like many others in the church, his father had been arrested and imprisoned as a Catholic activist—sentenced as yet one more spy for the Vatican. In 1969 the family had gone into exile in Germany, and only now, since the events of last November, had they returned to Prague.

Behind the front pews, the rest of the church overflowed with lay friends and religious—men and women, young and old—an outpouring of the faithful drawn together to celebrate not only a Mass of Thanksgiving for a new priest but also the public resurgence of their Catholic life and the power of God at work anew in their land. ■

AMERICA NOVEMBER 10, 1990

Biskupská konference ČSFR

HRADČANSKÉ NÁM. 16, 119 02 PRAHA 1 - HRADČANY, ČSFR, TEL.: 53 95 48, 53 67 33

Prohlášení Biskupské konference k vztahům národů a národností v ČSFR.

Biskupská konference České a Slovenské Federativní Republiky na svém zasedání dne 4. a 5. září 1990 jednala mj. o otázkách vzájemného života našich národů, národnostních menšin a etnických skupin v duchu spravedlnosti a lásky. V Kristovi přece "už tu není Žid anebo Řek,... všichni jste jeden v Kristu Ježíši" (Gal 3,28). Považujeme za správné uspořádání samosprávy obcí, regionů a národních vlád podle zásady subsidiarity. Společně však považujeme náš státní útvar za hodnotu, kterou nesmíme ztratit.

Vyřešení všech nahromaděných společenských a hospodářských problémů je sice záležitostí politiků a ekonomů, ale záleží také na všech občanech, zda a jak rychle se tato proměna podaří. Vyzýváme proto zvláště katolíky a všechny křesťany, aby si byli dobře vědomi, jakou situaci jsme zdědili, že ji nelze zmčnit ze dne na den. Přijměme všichni svoji spoluzodpovědnost a s trpělivostí spolupracujeme na postupné přeměně naší skutečnosti.

Úspěch formování nové budoucnosti záleží především na dobrých vzájemných vztazích jednoty. V této věci může církev v obou našich národech zásadně přispět k položení pevných základů společnosti. Vždyť "Církev musí být v Kristovi svátostí, tedy znakem a prostředkem důvěrného spojení s Bohem a jednoty celého lidského pokolení... proto může být velmi těsným pojítkem mezi různými lidskými společnostmi a národy" (Gaudium et spes, 42) i v našem společném státě.

Litujeme vzájemných projevů neúcty, nepochopení a nedoceňování, kterých jsme se vůči sobě navzájem dopouštěli; narušovali jsme tak bratrské vztahy. Biskupská konference proto vyzývá všechny katolíky a křesťany, ale i všechny občany našeho státu, aby vzájemným pochopením, úctou a láskou usilovali o společné dobro všech. Věříme, že Kristova pravda a láska nás osvobodí.

František Radkovský
František Radkovský
generální sekretář BK ČSFR

ÚNOR MĚSÍC KATOLICKÉHO TISKU

Milí přátelé,
sepisování knih a písemností z archivu Otce Jaroslava Popelky, S.J., pomalu, ale jistě pokračuje. Seznamy doposud připravené budou zahrnuty do příštího čísla KATALOGU AOJP. Vzhledem k tomu, že únor je měsícem katolického tisku, přetiskujeme zde, alespoň částečně, seznam některých knih, které v průběhu let vydala Křesťanská akademie v Římě. Doufáme, že seznam bude užitečnou pomůckou pro všechny doma, kdo si snaží doplňovat si své knihovny dříve "závadnou" četbou. -jif-

9. Claudel-Čep: Svaté obrázky české
10. Karel Schulz: Malá trilogie
11. Alfa: Můj detektivní román a jiné humoresky
12. Jan Čep: Malé řeči sváteční
13. Výbor z básní Jana Nerudy
14. Jan Čing Hsiung: Umění milovat
15. Bedřich Svatoš: Krůpěje zašlého času
16. Petr Den: Radost ve Veselí
17. Horatzuk-Jirků: k smíchu i k pláči
18. Agrimson-Walter: Lilie
19. Výbor z básní Jana Zahradníčka
20. Milada Součková: Pastorální suite
21. Hünnermann-Gantnerová: Hořící oheň
22. Božena Sirková: Povídky z N. Guineje
23. Bedřich Svatoš: Zády k světlu
24. Petr Den: Světélko jen malé
25. Robert Vlach: Slova k hostu
26. Robert Vlach: Pláč za Španělsko
27. Achmatová-Vlach: Requiem
28. Jan Čep: Putník na zemi
29. Gertruda Goeppfertová: Hejno stehlíků
30. Milada Součková: Alla Romana
31. Felix Mikula: Tajemství a záhady
32. Jan Zahradníček: Rouška Veroničina
33. Faryn Krša: Domine non sum dignus
- 34.-37. Jaroslav Durych: Služebníci neužiteč.
38. Vilém Hünnermann: Syn brusiče nožů
39. Gertrud von le Fort-Josef Benáček:
Hymny na církev

ČTĚTE
A
PŘEDPLAŇTE
SI

"HLAS
NÁRODA"

"NOVÝ
ŽIVOT"

THE
TIDINGS

KNIHY
K. A.

Prague to Desert Sands: Soldiers With a Vision

By CHRIS HEDGES

Special to The New York Times

HAJR AL BATEN, Saudi Arabia, Feb. 18 — In the grand panoply of the Persian Gulf war, it is easy to overlook the small desert encampment of 200 Czechoslovak soldiers in northern Saudi Arabia.

Many of these soldiers are veterans whose military experience goes back to the days before Czechoslovakia's Velvet Revolution of 1989, a time when they trained within the Warsaw Pact, coordinating plans and movements with those of the Soviet armed forces.

To these troops and to their country, the decision to send a force to aid the anti-Iraq coalition is being held up as a proud chapter in postwar Czechoslovak history, one that marks the country's return to the side of the allies.

"It has been 45 years since we fought with the Americans in World War II," Lieut. Col. Lubomir Sneyhlik said. "For the first time since then, we have been able to assert our independence, to ignore the dictates of Moscow. We are happy to be back."

"This is a special moment for us as Czechoslovaks," said Dr. Marian Ondrejcek, one of four physicians assigned to the unit.

Sensitized to Occupation

Czechoslovak history has sensitized the population to the occupation of a smaller state by a larger and more powerful neighbor.

Under the Munich agreement of 1938, Nazi Germany took over part of Czechoslovakia and then occupied the rest of the country. The Western nations who signed the Munich agreement stood by and refused to come to the aid of the democratic Government.

After World War II, a brief try at parliamentary democracy in Czechoslovakia was ended by the Communist-led coup of 1948. Two decades later, the reform Communist leadership of Alexander Dubcek offered a few months of hope in the Prague Spring of 1968, but was crushed by the Soviet-led Warsaw Pact invasion that August. It was not until the fall of 1989 that the country broke free from the dominance of the Communist Party and the Soviet Union.

"We all felt that, given our past, verbal condemnation was not enough," Colonel Sneyhlik said. "It was important for us to be here."

A Force of Volunteers

The small force, which will run four chemical-decontamination units near the front lines for allied soldiers, is made up of volunteers from the 200,000-member Czechoslovak Army.

When President Vaclav Havel announced the formation of the unit last fall, the Army was besieged with requests.

"We had three or four times the number of people we could take," Col. Emil Kratochvil said. "Everyone wanted to come."

The army put the volunteers through a series of physical and psychological tests and picked the top applicants.

The Czechoslovaks have been in Saudi Arabia since Dec. 10, when the United States flew the men and the equipment into the country in 13 Galaxy transport planes. The unit trained for three months before arriving. in-

Gulf Weather Today

Clouds that crossed Iraq yesterday will linger over the Kurdistan Mountains and Iran. High clouds from Africa will move over Jordan and northwest Saudi Arabia. Southerly winds will promote low clouds in the northern Persian Gulf. **Temperatures:** Baghdad, high 61, low 38; Riyadh, high 79, low 46; Dhahran, high 75, low 57.

Reuniting with the allies after 45 years as part of the East bloc.

basic English phrases like "Would you be so kind as to show me the way?" and "Let me introduce myself."

The neat encampment, surrounded by coils of barbed wire and trip wires that set off bright yellow flashes, houses a series of tents that will be able to decontaminate as many as 500 soldiers a day. There is also a small hospital tent, complete with an operating room, for critically wounded soldiers.

The equipment in the camp, from the generators to the jeeps, is either Soviet or East European.

But the new orientation of the Czechoslovak Army is evident. Dusty basic English books, often 20 or 30 years old, and stacks of beginning English cassettes lay on the floors and

camouflage uniforms very similar to the American ones, offered to provide the 200 Czechoslovaks with new fatigues, but the commanders refused.

"We have our honor and our pride, and we will do it ourselves," the colonel said.

Cigarettes and Czech Goulash

The monthly flight from Czechoslovakia, which will bring boxes of the acrid Sparta and Petra cigarettes, cans of goulash and pouches of coffee to the troops at the end of the month, will also unload Czechoslovak-made fatigues.

"We have done this in one month,"

tables.

"Everyone here is trying to learn by himself," Colonel Smeyhlik said. "We see that now it is impossible to live without English."

The Czechoslovak troops have put up carefully lettered signs in English over their tents, although one or two needed a little editing.

"Store and Transport Sqard," one board read.

Different Breed of Americans

"We want to be able to speak with the American soldiers," Lieut. Marcel Pesko said. "But it is a curious thing that when we speak to them, we do not expect them to speak Czech, but they expect us to speak English."

Maj. Ladislav Sornas said: "The only Americans we ever saw before were the rich, egotistical Americans who came to Prague and wanted to buy everything. We are happy to meet more simple Americans."

The Czechoslovak Army, equipped for the forests and mountains of Eastern Europe, has had to scramble to adjust to the desert. The green uniforms and caps with earflaps have proved unsuitable.

The Saudi Army, which wears desert

the colonel said. "We, too, will have our own desert fatigues."

The army has also just put out a new desert hat, which resembles the floppy jungle hat used by the American troops. The Czechoslovaks call it the "cowboy hat."

Every evening, the soldiers gather around the few shortwave radios in the camp at 8 o'clock to listen to the broadcast from Czechoslovakia.

"There is a special five minutes each night for us," Lieutenant Pesko said, "when our families can speak to us and send on messages."

Cena Jana Zahradníčka

Zdeňku Rotreklovi

17. ledna 1991, ve výroční den narození českého básníka Jana Zahradníčka (nar. 17. 1. 1905, zemř. 7. 10. 1960), byla po čtvrté udělena *Klubem československé kultury* v Los Angeles CENA ZA ČESKOU POEZII z literárního fondu nesoucího Zahradníčkovu jméno.

Na základě jednání výboru Klubu československé kultury — jehož členové Jiřina Fuchsová, Jiří Karger a Pavel Páv jsou zároveň členy poroty, která o udělení ceny rozhoduje — byla Cena Jana Zahradníčka 1991 udělena v Československu žijícímu českému básníkovi Zdeňku Rotreklovi (nar. 1. 10. 1920 v Brně) v ocenění jeho životního díla.

Cena Jana Zahradníčka je dotována obnosem ve výši 1000,— U.S. dolarů a příjemce obdržel diplom navržený Jiřím Kargerem.

Zájemci o literární fond Jana Zahradníčka mohou adresovat své dotazy, návrhy či finanční příspěvky na: Czechoslovak Culture Club — Fond J. Z., P.O. Box 66453, Los Angeles, California, USA 90066.

Cena Jana Zahradníčka za českou poezii byla poprvé udělena v r. 1985 a obdržel ji v Anglii žijící český básník Ivan Jelinek. Cenu Jana Zahradníčka za českou poezii dále obdrželi: Ivan Diviš — 1987, a Karel Kryl — 1989. KLUB ČESKO-SLOVENSKÉ KULTURY v Los Angeles (správovatel literárního fondu Jana Zahradníčka) vyslovuje tímto poděkování zahraniční a domácí veřejnosti, která morální podporou a finančními dary udělování Ceny Jana Zahradníčka za Českou poezii umožňuje.

Rotreklova životní data

Narozen 1. 10. 1920 v Brně; 1945 — 1948 — Filozofická fakulta Masarykovy univerzity v Brně; 1948 — Vyloučen ze studia a zatčen; 1950 — Odsouzen na doživotí; 1950 — 1962 — Vězněn na Borech a v Leopoldově; 1968 — Rehabilitován. Promován doktorem filosofie; 1968 — 1969 — Redaktor OBRODY; 1969 — OBRODA zakázána, Rotreklo vyloučen ze Svazu čsl. novinářů.

Bibliografie Rotreklova díla

Kyvadlo duše (1940); Kamenný erb (1944, vydal Ladislav Kuncif, Praha); Zpráva o pádu města (1946) — próza; Pergameny (1947); Verše 1952-68 (1969 — zákaz vydání; kniha apokryfů, kouzel a zařikávání) (1975) — rukopis, próza, básně; Světlo přichází potmě (1976) — rukopis, próza; Nezděné město (1976) — rukopis; Žalmistické vyzvání ke konci adventu (1976) — rukopis; Skrytá tvář české literatury (1977) — literární věda; vydalo nakladatelství Sixty-Eight Publishers r. 1987. Hovory s mateřskou (1978); Malachit (1983); Hnízda ze stromu, který odchází (1977) — rukopis, autobiografie.

Zastoupen ve sbornících

Se Zdeňkem Rotreklem se čtenář setká v knihách: Básníci ve stínu šibenice (Křesťanská akademie, Řím 1976, uspo-

řádal Antonín Kratochvíl); Via Dolorosa (Z. Rotrekl, V. Renč, J. Palivec, Sixty-Eight Publ., Toronto 1977, usp. Antonín Kratochvíl).

Omlouváme se, jestliže z důvodů neúplnosti zahraničních zdrojů bylo v této bibliografii něco opomenuto a prosíme literární kritiky žijící v Československu o laskavé sdělení. Děkujeme.

ZDENĚK ROTREKL

Údělem básníka je totiž být i nebýt. Nebýt, a to proti všem ostatním, i být se všemi ostatními.

Být i nebýt.

Nic většího nemůže stejně říci, než že země a to, abychom v lásce měli vteřiny umírání. Vteřiny nezemření mezi narozením a smrtí. Nic většího nemůže básník říci než o smrti a padání lístečků jabloňových. O tom, jak vše odchází a odplouvá jako on. Že pohyb a mšjení je odplouvání pohřební bárkou. I pohřební bárka je a není, i čas je a není. I život je a není.

Úděl básníka je stejný: být i nebýt.

Z „Knihy apokryfů, kouzel a zařikávání“

DEMOKRACIE V EXILU

VĚNCESLAV ČERNÝ: B R U N C V Í K

NADĚJI STŘEZME JAKO OKO V HILAVĚ!

**Čas „diaspory exilu“ skončil;
krajanům v cizině přeji vše nejlepší.**

Prezident České a Slovenské federativní republiky Václav Havel v novoročním televizním a rozhlasovém projevu pravil:

Bývaly doby, kdy mohl prezident na Nový rok přečíst týž projev, který četl před rokem, a nikdo by ne rozpoznal.

Ty doby našťásti pomítnu.

Do našeho života se vrátil čas, vrátila se do něho historie. Pochmurná obloha nudy a umrtvujícího neděm se protrhla a my jen žasneme, jakou paletu má vskutku svobodné politické nebe a jak nás dokáže vždy znovu překvapovat v dobrém i špatném slova smyslu.

Dovolte mi promluvit nejprve o všech špatných překvapeních, která nám minulý rok přinesl.

Především se ukázalo, že dědictví minulých desetiletí, s nímž se musíme vyrovnat, je horší, než jsme v radostné atmosféře prvních svobodných týdnů tušili a mohli tušit. Denně se vyjevují nové problémy a denně se ukazuje, jak jsou navzájem propojeny, jak těžké je jejich řešení a jak těžko se hledá nejlepší pořadí, v němž by se měly řešit.

Věděli jsme, že dům, který jsme zdědili, není v dobrém stavu; omítka tu a tam opadávala, střecha vypadala dost podezřelá, měli jsme pochybnosti o leccčems dalším.

Po roce průzkumných prací šokováni zjistíme, že veškeré potrubí je zřezivělé, trámy jsou slinile, elektrika je v havarijním stavu a rekonstrukce, kterou jsme si naplánovali a na kterou se těšili, bude trvat déle a bude nás stát podstatně víc, než jsme zprvu mysleli.

Zjistíme, že to, co se nám před rokem jevilo jen jako zanedbaný dům, je v podstatě ruina.

Není to radostně zjištěm a není divu, že jsme z něho všichni dost rozmrzeli a zklamáni.

V další části svého projevu pan prezident připomněl, že monolitního viditelného nepřítele jsme porazili a nym, hnám svou nespokojeností, hledáme nepřítele jeden v druhém.

Před rokem nás všechny spojovala radost z toho, že jsme prolomili mříže totality a osvobodili se, dnes jsme všichni trochu zneurotizováni trhou svobody. Naše společnost je stále ještě v jakémsi soku. Dalo se předvídat, že tento sok přijde, nikdo jsme však nepředvídali, že bude tak hluboký. Starý systém se zhroutil, nový není dosud vybudován a náš společný život je poznamenán podvědomou nejistotou. Zda vůbec víme, jaký systém chceme budovat, jakým způsobem ho

máme budovat a zála ho vůbec umíme budovat.

Dík této atmosféře máme všichni sklon zapomenat na několik velkých překvapení v dobrém smyslu toho slova, která nám první rok po naší vzpouře proti totalitnímu režimu přinesl.

Myslím, že je mou povinností připomenout dnes i to dobré, co se stalo, a o čem jsme si před rokem ještě ztěžili uměti představit, že se nám podaří.

1. Poslední jednotky sovětské armády, která nás před dvaadvaceti lety přepadla opouštějí naši zemi.

2. Úspěšně jsme absolvovali své první svobodné volby po dvaadvaceti letech, v nichž jsme si zvolili své představitele do zastupitelských sborů všech stupňů skutečně podle své vůle.

3. Naše parlamenty přijaly mnoho desítek nových zákonů, které tvoří první základy skutečně právního, demokratického a decentralizovaného státu.

4. Dosáhli jsme toho, že nas celý svět respektuje po dlouhých desetiletích opět jako nezávislý demokratický stát a že se tento stát těší obecně vážnosti, je navštěvován nejvýznamnějším světovým statníky, kteří vysoce oceňují jeho iniciativní zahraniční politiku, snažující se k budování nové mírové Evropy.

5. V naší zemi je naprosta svoboda slova a projevu a je zaručena svoboda shromažďování a sdružování.

6. Zpretrhali jsme dráty, kterým byla naše republika obkličena a které z ní dělaly jeden velký koncentrační tabor; kdokoli smí cestovat kamkoli a kdokoli smí přijíždět k nám.

7. V naší zemi byl obnověn svobodný náboženský život, všechny katolické dieceze jsou obsazeny biskupy, navštívil nás papež. navázali jsme diplomatické styky s Vatikánem.

8. Po složitých diskusích se nám podařilo vypracovat scénář ekonomické reformy a připravit několik důležitých ekonomických zákonů, které vytvářejí legislativní předpoklady této reformy. Dnešním dnem vstupuje naše reforma v život.

9. Začali jsme tvořit skutečnou a životaschopnou federaci. První a pravděpodobně nejdramatičtější fáze této tvorby vyvrcholila nedávným přijetím ústavního zákona, který nově rozděluje pravomoci vykonávací moci mezi naše dvě republiky a federaci.

Zajisté netřikrát nic nového, když oznamuji, že nás čekají těžké doby.

Nejtěžší bude zřejmě rok, který dnes začíná. Za nejdůležitější považují, abychom v nadcházejících zkouškách, byť by byly jakkoli tvrdé, neztratili naději. Kdybychom ji ztratili, ztratily by tyto zkoušky v našich očích jakýkoliv smysl. Nebyly by to pak zkoušky, bylo by to pouhé strádání. Pevně věřím, že v těchto zkouškách obstojíme. Přejí si, abychom v nich obstáli co nejlépe. A to, právě záleží na míře naděje, jakou si dokážeme uchovat ve svých duších. Žadam, vas proto všechny, abyste tuto naději v sobě i kolem sebe strážili jako oko v hlavě. Velké zkoušky a oběti nás všech jsou nutné. Jiné cesty není.

P O S T N Í . . . .

Nemohla jsem ji přehlédnout. Shrbená, tlačila před sebou rezavý supermarketový vozíček. Třpytilo se v něm něco hliníkových plechovek, neforemný černý pytel na odpadky zabíral více než dvě třetiny obsahu vozíku. Zcela navrchu bylo uloženo několik špinavých, ale pečlivě složených dek. Oblečena byla v jakousi neforemnou vyrudlou kacabajku a dlouhou, řemenem kolem těla utaženou sukni jejíž barva a kvalita neklamně prokazovala svůj kdysi pokojově- záclonový původ.

Když jsem, po vyřízení pochůzky, vycházela z obchodu zpět na parkoviště, potkala jsem ji znovu. Byla ke mně obrácená zády, a s jakousi zaujatou pečlivostí přerovnávala obsah rezavého vozíku. Jak jsem ji míjela, zahlédla jsem její snědý, od větru a počasí ošlehaný profil. Vypadala jen o něco starší než já. Vrátila jsem se, a vtiskla jsem jí do ruky pár dolarů.

Překvapeně se ke mně otočila, plaše a lehce mne pohládila po předloktí a s obličejem rozzářeným do radosti, radosti, kterou v poslední době marně hledám ve tvářích některých svých, všemožnými duchovními i světskými dary přebohatě obdařených přátel, tiše řekla: IT'S O.K., HONEY, I AM ALL RIGHT...

Kolik z nás si dovede živě představit, že bychom se, v pozdně středním věku, mohli stát lidmi bez přístřeší, že by se náš všechno majetek mohl scvrknout na obsah jednoho supermarketového vozíčku? A kolik z nás, v takovém případě, by v sobě dokázalo najít sílu říci náhodnému darujícímu: It's O.K., honey, I am all right???

ZEMŘEL LÉKAŘ - LIDUMIL MUDr KAREL STEINBACH

V Novém Yorku dne 31. prosince 1990 zemřel ve věku nedožitých 97 let exulant MUDr Karel Steinbach, rodák z Třebeska. Studoval na klasickém gymnáziu na Královských Vinohradech. Za své povzdání si zvolil medicínu a věnoval se gynekologii. Záhy měl v Praze rozsáhlou praxi. Přivedl na svět více než 9000 lidských ratolestí.

Převáděl je, bohužel, s výjimkou naší první republiky do světa neklidného a sám na vlastní kůži neklid dnešního světa zakusil. Jako medik je zastihla I. světová válka, sloužil v Uhrách a v albánské Traně.

Pražský umělecký svět znal dr. Steinbacha velmi dobře. Už v mládí ho lákala divadelní kariéra. Několikrát si sám zahrál v Divadle umění. Jeho sociální činnost se projevilo mimo jiné také v účasti na založení organizace Ochrany matek a kojenců, v jejichž složkách se stal známou postavou v sociální a zdravotní péči.

Mnichovský diktát jej znovu z Prahy vyhnal. Emigroval do Spojených států, kde se usadil v New Yorku.

Avšak stesk po domově a přátelích, ke kterým patřili Ferdinand Peroutka, Eduard Bass, bratři Čapkové, Zdeněk Doňalský, Rudolf Jilovský, Hugo Haas, Karol Poláček, Julius Firth, Zdeněk Štěpánek, Václav Vydra, Karel Dvořák, Olga Scheinpflugová, Leopolda Dostálová a mnoho dalších, vedly dr. Steinbacha po skončení války do Prahy. Byl rovněž i přítelem Jana Masaryka, se kterým se seznámil prostřednictvím pražského uměleckého světa.

Po únoru musel znovu opustit svou vlast, vrátil se do USA, kde se stal civilním lékařem v americké armádě. Byl pověřen povinnostmi odvodního lékaře mladých Američanek, které si zvolily vojenskou kariéru. Odvedl jich na 56.000. Tuto kariéru civilního lékaře skončil pár měsíců před dovršením své devadesátky, v roce 1984. Vysloužil si za to mnoho pochvalných uznání vojenských představených.

Za svého působení v USA si dr. Steinbach získal velkou oblibu u krajanů. Absolvoval nesčíslné množství přednášek v krajaňských organizacích jak v USA tak i v Kanadě. Návštěvníci jeho přednášek obdivovali jeho čistou češtinu. Ta byla pro něj lbeznyím jazykem a s hořkostí vytýkal krajanům jazykovou neobalost.

V osobě MUDr Karla Steinbacha odešel z našeho středu Čech-lastenec, milovník umění, čestný člověk, znamenitý přednášeč, vítaný společník a lékař lidumil.

Jožka Pejskar

KLASIFIKAČNÍ PRŮKAZ SPORTOVCE

Č. 0-10 - KNT 02 2017 50

VĚRA ČÁSLAVSKÁ /vlevo/
s EVOU BOSÁKOVOU r. 1958.

Zemřela E. Bosáková

Ve věku nedožitých 59 let zemřela náhle bývalá bývalá reprezentantka ve sportovním gymnastice zasloužilá mistryně sportu a olympijská vítězka Eva Bosáková. Na OH - 1960 v Římě získala zlatou medaili za cvičení na kladině a strážnou v soutěži družstev dříve byla rovněž roku 1956 v Melbourne na kladině. Třetím místem vybojovala jako členka družstva v roce 1952 v Helsinkách. Byla trojnásobnou mistryní světa, sedminásobnou absolútkou, mistryní republiky a jednaticeletá získala titul na jednotlivých náhadech.

Dne 10. ledna 1991 zemřela v Praze ve věku 59 let
legenda československé i světové gymnastiky paní

EVA BOSÁKOVÁ,

bývalá trojnásobná mistryně světa, olympijská vítězka z
Říma, první profesionálka mezi gymnastkami a dlouholetá
trenérka. V Evě Bosákové ztrácí sportovní historie jednu z
výrazných osobností.

ČESKOSLOVENSKÝ

SOKOL V ZAHRANIČÍ

ČASOPIS ÚSTŘEDÍ ČESKOSLOVENSKÉHO SOKOLSTVA V ZAHRANIČÍ

Ročník 41.

LEDEN - ÚNOR 1991

Číslo 1.-2. (401-402).

NEJEN ROZLOUČENÍ,
UPRÍMNÝ DĚK ZA VŠE

Dipl.Arch. Rudolf Fiala

starosta Ústředí
čs. sokolstva v zahraničí

Císe požehnaného života se naplnila. Ten, který dává život, který ale také v den jeho plánu končí, povolal k sobě ženu, která v sokolstvu našich dnů se stala symbolem, sestru **Marie Provazníkovou**. Přidal ještě víc, než dosažených požehnaných let, které jsme nedávno vzpomínali.

Odešla ale ještě s velkým darem, který byl jí i nám všemohoucím dán a za který musíme být vděční:

Dočkala se toho, že se uskutečnilo znovuuvedení v život to, čemu od dětství až do konce života věnovala všechno: znovuvzkříšení se Československé obce sokolské v naší vlasti.

Je mnoho těch z nás, kteří mohou podat svědectví o tom všem dobrém a záslužném, co vykonala, hlavně pro Sokol, který byl alfou a omegou jejího života a práce. Byla to činnost pedagogická, organizační, literární a další činnost všestranná, kterou přikládala pevné kameny na sokolskou stavbu.

"Za neznámé. Sestra Marie Provazníková patří k oněm velkým ženským osobnostem, které národ zrodil pro doby nejtěžší jako výraz své životnosti a vůle po volnosti a svobodě. Již dávno je víc než první sokolkou. A mluví-li k nám o společenství rodu, řeči a kultury, společenství lásky, bolesti a touhy, přejede-li si, abychom my, roztroušení po celém světě, nikdy nepřestali být uvědomělym celkem, vyslovuje to základní a nejvíce potřebné - a z jejich úst je to příkaz. Odpovědi může být jen síla věrnosti, který každý z nás uzavře ve svém srdci, a s tím i pevná víra, že vše velké co bylo, i z vůle naší a z našich sil - přetaveno žarem a utrpením zkoušky - zase ožije. O sestře Provazníkové by se dala napsat celá kniha. Ostatně Marie je sama kniha - sokolský slabikář, sokolská teorie a praxe, sokolské dějiny, sokolská filosofie."

■ **Marie Provaznik; Defected to U.S. After Olympics**

Marie Provaznik, 100, a leader in Czechoslovakia's gymnastics movement who defected to the United States after leading her women's team to a victory in the 1948 Olympic Games in London. Mrs. Provaznik was a director of the Sokol (the Czech word for "falcon," symbolizing freedom) movement formed in 1863 to bring athletes into an army of sorts that symbolized a democratic resistance. She defected the year that a Communist government came to power in her country and taught physical education at Patzer College in New Jersey while establishing additional Sokols in the United States. In Schenectady, N.Y., on Jan. 11.

♦♦ SURVIVAL OF KAMUFA (Odyssey of a Raft)

Československý týdeník

Eduard Ingriš † 11. 1. 1991

V pátek 11. ledna zemřel po delší těžké nemoci v nemocnici v nevdském Retu jeden z nejznámějších a nejspěšnějších skladatelů populárních a trampských písní z období mezi dvěma světovými válkami, Eduard Ingriš.

Známý exilový skladatel, který se narodil roku 1903 ve Zlouchech na Kladensku, byl kromě mnoha oblíbených písní autorem trampské hymny „Niagara“, kterou si doma i v celém světě zpívají naši s toulavou křiví už po několik generací. Byl autorem úspěšných operet a muzikálů, hraných v divadlech po celé republice i v zahraničí, ale také vážné hudby. V té době byl Eduard Ingriš spolupracovníkem a přítelem mnoha významných umělců — K. Hašlera, R. Frintla, J. Ježka, F. Futuristy a dalších. Byl rovněž výborným zpěvákem a hudebníkem, koncertoval v lánech pro prezidenta Masaryka. Malokdo však ví, že počátkem 30. let spolupracoval se skladatelem J. Vejvodou, a že je nikde nejménovaným spoluautorem polky „Škoda lasky“, známe v celém světě

V roce 1947, kdy už bylo zřejmé, že může dojít ke komunistickému puči, rozhodl se Eduard Ingris k odřadu do zahraničí, aby se nemu stl rezimním skladatelem částušek a buřovatel'ských pochodů. Odplul nejprve do Brazílie, kde žil v Rio de Janeiro a Manausu. Později se stal v Peru dirigentem Státního symfonického orchestru. Na svém „velkém vandru“ procestoval Peru a natočil několik vzacných dokumentárních filmů. Cestoval do pralesů mezi Indiany, provázel se Peru naše restovatele Haruzelku a Ziknaunda (mnobe z fotografii v jejich knihách o Jižní Americe pořídil právě Ingris), ale take hollywoodské filmáře, se kterými spolupracoval při natáčení mnoha filmů. Z té doby se datuje jeho přátelství s některými významnými herci, např. Johnem Waynem. Při cestách po Peru take provázel cestovatele Thura Heyerdáhla a stal se jeho dobrým přítelem. Seznámil se i s Hemingwayem a byl hlavním poradcem při natáčení filmu „Stárec a more.“

V polovině padesátých let se na popud T. Heyerdáhla Ingris rozhodl, že podporí jeho teorii o osídlení ostrovů Tichomuri z jihoamerické pevniny. Dal postavit balzový vor Kantuta I (název podle posvaté květiny Inků) a s mezinárodní posádkou se vydal do vod oceánu. Cesta však skončila neúspěšně. Odvážný cestovatel a moreplavec se však nedal odradit, a na voru Kantuta II se vydal znovu na několikaměsíční plavbu, kterou v létě roku 1959 zakončil úspěšným přistáním na ostrově Matabiva v souostroví Tuamotu. Jméno českého cestovatele Eduarda Ingrise se rozletělo do celého světa, objevilo se v učebnicích zeměpisu i na listinách významných zeměpisných společností.

Po svém odchodu do U.S.A., kde se usadil se svou ženou Ninou v nádherné krajině lesů Sierra Nevada v městě South Lake Tahoe v Kalifornii vykonal E. Ingris množství přednášek, při kterých nikdy neopomněl zdůraznit svůj český původ. Vzpomínal na svou vlast a přátele doma a s radostí vždy vítal každou návštěvu z Československa. A nebylo jich málo. Přátele doma nezapomínal, jmenovali ho např. cestným členem Klubu čs. trampů seniorů, přijížděli za ním.

Až do pozdního věku byl Eduard Ingris plně činný, skládal pro české ochotníky v Americe nové písně i upravoval starší, sám s nimi hral a zpíval. S Waldemarem a Olgou Katsuškovým spolupracoval při vydání jejich LP gramodesky „Niagara“, na videokazety přetočil a upravil své dva vzacné barevné filmy z cest mezi Indiany po Amazonce v Peru a na vorcích Kantuta, které rozestlal zajemčiči do celého světa.

S bluhokým dojetím a radostí uvítal Eduard Ingris listopadovou „sametovou revoluci“ v Českoslovenku a těšil se, že se snad po dlouhé době konečně podiva do své svobodné vlasti. To už se mu nepodařilo.

Po listopadu 1989 začal Ingris spolupracovat take s muzeem ve svém rodišti Zlonicích, jehož pracovníci zřídili expozici s památkami na skladatelskou činnost a cesty svého slavného rodaka. Byla take umístěna pamětní deska na jeho rodném dome. V ČSR o něm bylo publikováno v poslední době několik článků v novinách a časopisech, byl jmenován čestným členem celostátního klubu cestovatelů GLOBE, který byl ustaven r. 1990.

11. února 1991 by se byl Eduard Ingris dožil 86 let. Je navzdy zaraženo k těm českým cestovatelům, kteří širili jméno své země po celém světě a obohacovali lidskou toulbu po poznání. *VLAJDMIR KRIZ*

26 GRUBER DRIVE
GLEN COVE, N.Y. 11542
USA: \$30.00 ročně

**Objednejte si
Československý týdeník**

Václav Hessou

Rodákům z Písecka

Za tři léta bude jihočeské město Písek vzpomínat 750 let svého trvání. Pomalými kroky se začíná zotavovat ze zlé minulosti a jejich pohromom. Ale stíhlá věž děkanského chrámu, týčící se hrdě uprostřed písecké kotliny, je už skoro půl století tichá, nemá, beze zvonů. Dvakrát v tomto století, plném krutostí, přišlo město Písek o své zvony.

Ty první zvony, jejichž hlas slyšeli naši otcové a dědové, zrekvíroval rakouský erár na kanony v lednu a září 1917. Byly čtyři, z nichž tři byly přestaré. Zvon Sv. Václava, 1910 kg, z r. 1552; Sv. Zikmund 1150 kg, z r. 1760; Sv. Jan 510 kg, z r. 1640 a zvon Svatá Marie 250 kg, z r. 1900.

V polovině 20. let počal sbírat na nové zvony děkan P. Antonín Svoboda. A v r. 1929 se dočkal Písek čtyř nových krásných zvonů, které nesly jména našich národních patronů: Václav, Cyril, Metoděj a Ludmila. Děkan Svoboda dal na ně nápisy: „Co zloba vzala, láska zase dala“. Jako 9 letý chlapec (s maminkou) jsem ty nové zvony doprovázel v průvodu od rolnické školy, přes kamenný most a náměstí k děkanskému kostelu...

Bohužel jejich mocný hlahol zanikl už za 15 let ve vřavě II. světové války. V paměti vidím

děkana Dr. Fr. Pernegra, se slzami v očích, když oznamoval r. 1944 jejich zabavení a v neo-hroženém kázání přirovnal nacisty ke králi Nabochonosorovi.

V současné době má město Písek pouze jeden malý zvonec ze 16. století, přenesený ze zvonice svatotrojického hřbitova na děkanský chrám. Teprve události a změny po 17. listopadu 1989 umožnily, aby v Písku začali vážně pomýšlet na nové zvony. Budou tři a hodlají je do r. 1993 pořídit. Obrací se také na rodáky z Písku a z celého píseckého kraje, kteří žijí v zámoff - i na ty, co v Písku studovali nebo tam žili, aby svým darem podpořili sbírku na písecké zvony, v duchu oněch slov P. Svobody: „Co zloba vzala, láska zase dává!“

Hlahol těch zvonů bude chválit Boha, vyzývat k modlitbě a také zpívat o naší lásce tomu líbeznému kraji i tentokrát, až nás nebude...

Na závěr výzvy uvádím, že na píseckém gymnáziu studovalo devět česko-amerických kněží, počínaje slavnými kněží - pionýry, Josefem Hessouem a Josefem Malým.

Váš dar zašlete šekem na:

Komerční banka Písek
Deviz. konto 34 833 59 954-
271(Zvony)
397 01 P Í S E K
C S F R

**Pravidelné české bohoslužby jsou každou sobotu
v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské
V Cicero, Ill. - 2414, S. 61st Ave.**

Přemek Kocián

PŘEDSVATEBNÍ

Severský modřín,
slunečník zeleného šera,
plní rysy
tvých tváří z kopretin
a pryskyřičník vlasů
na dlouhých stoncích
prší na útlá ramena
kanadské krásy.
Není tu ponocných,
jen halapartny
rozvátých smrků
ohlašují
dotek rtů,
vroucí přání
na šťastnou cestu
společným životem.

Vzalijsme se

Mariene Bronsert
Karel Kryl

7 Februar 1991

B L A H O P Ř E J E M E !
LOS ANGELES, SAN FRANCISCO, SAN DIEGO,
CLEVELAND, CHICAGO, TORONTO, CALGARY,
ATD ATD A VŮBEC CELÝ SEVEROAMERICKÝ
KONTINENT!!!

LOS ANGELES - JEDNOU VĚTOU - LOS ANGELES - JEDNOU VĚTOU - LOS ANGELES

OTEC MSGR. P E T R E S T E R K A, který byl právě na další návštěvě v Československu, bude sloužit ČESKÉ POŠTNÍ CYRILOMETODĚJSKÉ BOHOSLUŽBY v neděli, 24. února 1991 v 1:00 hod. odpoledne - JOHN PAUL II POLISH CENTER, 3999 Rose Dr. YORBA LINDA.

SAN FRANCISCO: Květná neděle, 24. března 1991. Místo a hodina neuvedeny, zjistěte si telefonicky na: 415 752-2984.

SAN DIEGO: Bílá sobota, 30. března 1991, ST. JOHN'S HALL, hodina neuvedena, zjistěte si telefonicky na: 619 295-1718.

VÝROČNÍ SVU DINNER DANCE - L.A. ATHLETIC CLUB, sobota 23. II. 1991. Social hour 6:30, Dinner 7:30. Donation - členové \$46.00, studenti \$25.00 nečlenové \$50.00 na osobu. SVU -LA CHAPTER má nového presidenta. Stal se jím nikdo jiný než JIŘÍ KARGER! GRATULUJEME!!!

CZECHOSLOVAK INSTITUTE OF LOS ANGELES pořádá v pátek, 1. března 1991 v Alpine Village DOBROČINNÝ VEČER S JIŘINOU BOHDALOVOU.. Podrobnější info na protější stránce. CSILA se stal v únoru úředně registrovanou, charitativní a non-profit organizací. TAKÉ GRATULUJEME!

DO TŘETICE GRATULUJEME STANISLAVU BROŽKOVI, který byl opět zvolen předsedou nejstaršího společenského klubu v Los Angeles, PASADENSKÉ BESEDY! Každoroční kaméliový ples Besedy v lednu se opět po všech stránkách vydařil!

JAK LEDEN, TAK ÚNOR, byly v Los Angeles nabitý kulturními událostmi různého druhu. Přineseme o nich více informací v příštím čísle KATALOGU, do kterého budou zahrnuty i některé materiály původně plánované pro toto číslo.

HLEDÁTE VÝHODNĚ POLOŽENÉ UBYTOVÁNÍ V LOS ANGELES? CZECHOSLOVAK INSTITUTE OF LOS ANGELES vám zprostředkuje desetiprocentní slevu v **HOTELU DEL CAPRI!** V ceně: Continental Breakfast, bazén, parkování, a j.

located in the heart of the Wilshire Corridor, adjacent to the shops, theatres and restaurants of Westwood Village. Minutes from Beverly Hills, Century City, UCLA and the beautiful beaches of Santa Monica and Malibu.

Cable Television   Air Conditioning   Whirlpool Baths

VLADIMÍR HLAVÍN
„Raději se zblázní. Musíme denně zametat dlíny a nádvaří. Ze prý nikdy nemůžeme vědět, kdy i k nám přijde prezident...“

HOTEL
DEL CAPRI
10567 Wilshire Blvd
Los Angeles CA 90024

Tariff

Guestrooms

\$80.00 — \$90.00

One-Bedroom Suites

(Includes Kitchenette)

\$105.00 — \$115.00

\$1000 Each Additional Person
All rates subject to 12% tax
Subject to change without notice

Monthly Rates Available

Reservations:

213/474-3511

1/800-44-HOTEL

CZECHOSLOVAK INSTITUTE OF LOS ANGELES

vás srdečně zve
na

VEČER S JIŘINOU BOHDALOVOU

ALPINE VILLAGE
833 WEST TORRANCE, TORRANCE, CA

PÁTEK
1. BŘEZNA 1991, 7:30
VEČER

JIŘINA BOHDALOVÁ přijede. Přijede a přiveze nám svůj šarm, vtip, kus domova. Bude vystupovat bez nároku na honorář, protože její pobyt mezi námi bude vlastně službou domovu. Čistý výtěžek jejího dobročinného vystoupení bude věnován na transportaci lékařského zařízení a na lékařskou, rehabilitační a humanitární pomoc postiženým v Československu. VÍTÁME VÁS A TĚŠÍME SE NASHLEDANOU NA VEČERU S PANÍ JIŘINKOU BOHDALOVOU!

/Zde odstřihněte/

REZERVACE

Jméno.....

Adresa.....Tel.....

Rezervujte.....míst na VEČER S JIŘINOU BOHDALOVOU v pátek, 1. III. 1991, 7:30 P.M. večer v ALPINE VILLAGE v Torrance.

Přiložen šek/MO na \$...../příspěj. \$20.00 na osobu/.

Šeky laskavě vyplňte na CZECHOSLOVAK CULTURE CLUB/CSILA. Děkujeme!

Rezervaci laskavě zašlete na: KCK/CSILA

P.O. BOX 66453

LOS ANGELES, CA 90066.

Info: 213 397-0505. /Vstupenky budou rezervovány na "first come - first served basis" a obdržíte je u vchodu do sálu./

PRVNÍ LIST SV. APOŠTOLA PAVLA KE KORINTSKÝM

Kapitola 13.

O poměru mimořádných darů Ducha sv. k lásce. v.1-13.

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, lásky však neměl, byl bych jako měď zvučící a jako zvonec znějící. A kdybych měl proroctví a znal všechna tajemství a veškerou vědu, a kdybych měl všechnu víru, takže bych hory přenášel, lásky však kdybych neměl, ničím bych nebyl. A kdybych rozdál na pokrmy chudých veškeren statek svůj a vydal své tělo k spálení, lásky však kdybych neměl, nic by mi to neprospělo. Láska jest shovívavá, dobrotivá; láska nezávidí, neroztrpčuje se, nemyslí o zlém, neraduje se z nepravosti, nýbrž raduje se s pravdou; všechno snáší, všemu věří, všeho se naděje, všechno přetrpívá. Láska nikdy nepomíjí; budže /jest u koho dar/ proroctví, zanikne, aneb /dar/ jazyků, přestane, aneb poznání, zanikne. Neboť částečně/jen/ poznáváme, částečně prorokujeme; když však přijde to, co jest dokonalé, zanikne to, co jest částečné. Když jsem byl dítětem, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, soudil jsem jako dítě; když však jsem se stal mužem, odložil jsem, co bylo dětinské. Nyní patříme skrze zrcadlo v záhadě, ale tehdy tváří v tvář; nyní poznáváme částečně, ale tehda poznám úplně, jakož i úplně poznán jsem. Nyní však trvají víra, naděje, láska, tyto tři; ale největší z nich jest láska.

XX

ARCHIV OTCE JAROSLAVA POPELKY, S.J. - ÚNOR 1991

Sponsoři k 20. únoru 1991:

S. a A. Brožkoví, J. a J. Fuchsovi, Petr Pohorský, KLUB ČESKOSLOVENSKÉ KULTURY-LA, Helenka Martinková, V. a J. Klementovi, Miloš Halouzka, CZECH CATHOLIC UNION - CLEVELAND, OHIO, P.A.N. Pískatí, R.C. CZECH MISSION OF STS. CYRIL AND METHODIUS - L.A., J. a V. Macho, manž. Babičkoví, manž. Štruncovi, manž. Cymbalovi, H. Hodková, J. Planner, J. Lasch, D. a O. Kovaříkovi, manž. Balcarovi, J. Kracíková, H. Paulsonová, manž. Dobiášovi, manž. Schatzovi, V. Čížková, manž. Zemánkovi /pan Zemánek in memoriam/, Růžena Jordánová, manž. Jelínkovi, Dr. Jiří Breber, manž. Fabiánovi, Věra Svobodová, Jan Filípek, Petr Král, Josef Kocáb, Ludmilla Kashaev, Jiří Konečný, manž. Valertovi, Richard Hanzlík, Eman Kejzlar, Lyuba Prušáková, Václav Hyvnar. AOJP UPŘÍMNĚ DĚKUJE VÁM VŠEM I VŠEM NEJMENOVANÝM ZA DOSAVADNÍ PODPORU!

Příspěvky zaslané na vydání tohoto čísla:

J. Kracíková /3.00/, R.C. CZECH MISSION /17.00/, V. Hyvnar / 5.00, 10.00/, D. a O. Kovařík / 5.00/, H. Hodková /15.00/, J. Pejskar /20.00/, manž. Balcarovi /10.00/, L. Kashaev / 15.00/. Všem VELKÝ DÍK! BEZ VAŠÍ PODPORY MORÁLNÍ I FINANČNÍ BYCHOM NEBYLI MOHLI VYDAT TOTO ČÍSLO! ZAPLATĚ BŮH!!!

XX

KATALOG AOJP, č. 8, ÚNOR 1991. Vydává okruh sponzorů a přátel ARCHIVU OTCE JAROSLAVA POPELKY, S.J. v Los Angeles vlastním nákladem. Rediguje Jiřina Fuchsová s okruhem spolupracovníků. Adresa: KATALOG AOJP, P.O.BOX 66453, LOS ANGELES, CA 90066, USA. Cena jednotlivého výtisku \$3.00, roční předplatné \$15.00.